Capítol 8

Les passes de la Veritat

Enrecorda't, Senyor, de l'oprobi dels Teus servents;
com porto al meu pit el retret dels poderosos,
els Teus enemics han omplert d'oprobi, Oh Senyor,
han omplert d'oprobi les passes del Teu ungit. **Salms**

Sermó pràctic

1 El més bon sermó que mai s'ha predicat és la Veritat practicada i demostrada destruint el pecat, la malaltia i la mort.
3 Sabent això i sabent també que, només un afecte seria suprem i agafaria el primer lloc a la nostra vida, Jesús digué, "Ningú no pot servir dos amos."
6 No podem bastir res de sòlid sobre fonaments falsos. La Veritat fa una nova criatura, on totes les coses velles passen, i "tot esdevé nou." Les passions, l'egoïsme, els desitjos falsos,
9 l'odi, la por, tota sensualitat, es donen a l'espiritualitat, i la baldor de l'ésser és a la banda de Déu, el bé.

Usatges de la veritat

No podem omplir gerres que ja són plenes. Primer s'han de
12 buidar. Despullem l'error. Aleshores, quan els vents de Déu bufin, no ens arraparem als nostres pellings.

La manera de foragitar l'error de la ment mortal és abocant-
15 hi la veritat amb maregasses d'amor. No es pot assolir la perfecció Cristiana de cap altra manera.

Empeltar la santedat sobre la impietat, afigurar-se que el

pecat pot ser perdonat quan no s'hi ha renunciat, és tan ximple com colar mosquits i empassar-se camells

La unitat científica que hi ha entre Déu i l'home s'ha de demostrar a la vida pràctica, i la voluntat de Déu s'ha de fer de manera universal.

Si el homes volguessin ben aportar a l'estudi de la Ciència de la Ment la meitat de la fe que atorguen als pretesos patiments i plaers del sentit material, no anirien de mal en pitjor, fins que la presó i el cadafal els disciplinen, ans tota la família humana seria redimida pels mèrits del Crist, -per la percepció i l'acceptació de la Veritat. Per a pervenir a aquest resultat gloriós, la Ciència Cristiana encén la flama de la comprensió espiritual.

Estudi diví

Fora d'aquesta Ciència tot és mutable; però l'home immortal, en harmonia amb el Principi diví del seu ésser, Déu, no peca, ni pateix ni es mor mai. Els jorns del nostre peregrinatge es multiplicaran en lloc de minvar, quan el regne de Déu davalli a la terra, puix la via veritable mena a la Vida i no a la mort, i l'experiència terrenal desclou el caràcter finit de l'error i les infinites capacitats de la Veritat, en la qual Déu li dóna a l'home el ple domini sobre tota la terra.

Tasca harmoniosa de la vida

Les nostres creences tocant a un Ésser Suprem contradiuen la pràctica que se'n deriva. Hi ha error a desdir allà mateix on la Veritat hauria de “sobreeixir.” Admetem que Déu és tot poderós, que és “un defensor ferm l'hora del destret”, i tanmateix ens refiem d'un medicament o de l'hipnotisme per a guarir la malaltia, com si la matèria insensible o la ment mortal errònia tinguessin més poder que l'Esperit omnipotent.

Creença i pràctica

Segons el parer general un home es pot refredar en fer el bé, i aquest refredat pot esdevenir una malaltia pulmonar

mortal, com si el mal pogués prevaler sobre la llei de l'Amor, i posar pals a les rodes a la recompensa que fer el bé es mereix. A la Ciència del Cristianisme, la Ment -l'omnipotència- té tot el poder, assigna segura recompensa a la justícia, i demostra que la matèria no pot ni guarir ni fer-nos emmalaltir, ni crear ni destruir.

Recompensa segura de la virtut

Si capíssim Déu, en lloc de només creure-Hi, aquesta comprensió establiria la salut. L'acusació dels rabins, "Es féu el Fill de Déu," era realment la justificació de Jesús, puix pel Cristià, l'únic esperit veritable és diví. Aquest pensament inspira una adoració més exaltada i l'abnegació de si mateix. La percepció espiritual fa ressortir les possibilitats de l'ésser, destrueix la confiança en tot allò que no és Déu, i fa així de l'home la imatge del seu Creador en fets i en veritat.

La nostra creença i la nostra comprensió

Estem predisposats a creure, o en més d'un Sobirà Suprem, o en algun poder inferior a Déu. Ens imaginem que la Ment pot ser empresonada dins d'un cos sensorial. Quan el cos material s'ha desintegrat, quan el mal ha tret tot el suc de la creença de la vida a la matèria, i l'ha destruïda, aleshores els mortals es creuen que el Principi immortal, o Ànima, s'enfuig de la matèria i viu; però no és pas així. La mort no és una passsera vers la Vida, la imortalitat i la benaurança. El pretès pecador és un suïcida. El pecat mata el pecador i l'anirà matant mentre pequi. La bromera i la fúria del viure il.legítim i del morir esgarrifós i dolençós s'haurien de fondre a la riba del temps; aleshores l'embat de les ones del pecat, de la tristor i de la mort serà endebades.

Suïcidi i pecat

Déu, el bé diví, no mata un home per a donar-li la Vida eterna, puix només Déu és la vida de l'home. Déu és alhora el

centre i la circumferència de l'ésser. És el mal que es mor, el bé no es mor mai.

Tota mena d'error recolza la falsa conclusió que hi ha més d'una Vida; que la història material és tan real i viva com la història espiritual; que l'error mortal és tan incontestablement mental com la Veritat immortal; i que hi ha dues entitats, dos éssers, separats i antagònics, dos poders, l'Esperit i la matèria, resultant en una tercera persona (l'home mortal), que posa en solfa els errors del pecat, de la malaltia i de la mort.

L'Esperit, l'unica intel.ligència i substància

Admetem que el primer poder és bo, una intel.ligència o Ment anomenada Déu. El segon pretès poder, el mal, és la dissemblança del bé. No pot, doncs, ser ment, ni que n'hi diguem. El tercer poder, l'home mortal, és la hipotètica barreja d'aquests dos poders antagònics, de la intel.ligència i de la manca d'intel.ligència, de l'Esperit i de la matèria.

Teories no científiques

És ben clar que aquestes teories són errònies. No poden resistir mai l'examen de la Ciència. Si les jutgem pels seus fruits són corruptes. Quan, doncs, els temps capiran l'Ego, i s'adonaran que només hi ha un Déu, una sola Ment o intel.ligència?

Teories falses i presumptuoses han fet creure als pecadors la idea que poden crear allò que Déu no pot crear, -o sigui, pecadors mortals a la imatge de Déu, usurpant, així, el nom sense la naturalesa de la imatge o reflex de la Ment divina; Però a la Ciència hom no pot dir mai que l'home tingui una ment pròpia, fora de Déu, del *Tot* Ment.

La creença que Déu viu a la matèria és panteista. L'error que afirma que l'Ànima és al cos, la Ment a la matèria i el bé al mal, se n'ha de desdir i no fer més aquestes declaracions;

altrament Déu romandrà amagat de la vista de la humanitat, i els mortals pecaran sense saber que pequen, es recolzaran sobre la matèria en lloc de l'Esperit, i coixos, s'entrebancaran; beguts, s'aclofaran; malalts, es consumiran, -tot per culpa de la seva ceguesa, de la seva falsa visió tocant a Déu i a l'home.

La creació perfecta

Quan, doncs, se li llevarà la careta a l'error de creure que hi ha vida a la matèria, i que el pecat, la malaltia i la mort són creacions de Déu? Quan doncs, hom capirà que la matèria no té ni intel.ligència, ni vida, ni sensació, i que creure altrament és la prolífica deu de tota mena de patiment? Déu ho creà tot amb la Ment, i ho féu tot perfecte i etern. Per què cal, doncs, recrear o procrear?

Percepció de la imatge divina

Embolcallats per la boirina de l'error (l'error de creure que la matèria pot ser intel.ligent per bé o per mal), només podem copsar besllums clars de Déu quan la boira s'espargeix, o esdevé tan fina que ens deixa copsar la imatge divina en alguna paraula o algun fet que assenyala la idea veritable, -la realitat i la supremacia del bé, el no res i la irrealitat del mal.

Quan capim del tot que hi ha una sola Ment, la llei divina d'estimar el nostre germà com a nosaltres mateixos ens és revelada; la creença en moltes ments sobiranes, en canvi, posa pals a les rodes a la tirada normal de l'home vers l'única Ment, l'únic Déu, i mena la ment humana per vies oposades, on hi regna l'egoisme.

Redimits de l'egoisme

L'egoisme fa decantar la balança de l'existència humana del costat de l'error, no de la Veritat. Negar la unicitat de la Ment posa el nostre pes, no a les balances de l'Esperit, de Déu, del bé, ans de la matèria.

Quan capim del tot la nostra relació amb el Diví, no podem

haver cap altre Ment que la Seva, -ni cap altre Amor, Saviesa, o Veritat, ni cap altre sentit de la Vida, ni cap consciència de l'existència de la matèria o error.

El poder de la voluntat humana s'hauria d'exercir només subordinada a la Veritat; altrament malmenarà la capacitat de jutjar i aviarà les propensions més grolleres. Governar l'home és competència del sentit espiritual. El pensament humà material i erroni actua de manera perjudicial tant sobre el cos com per mitjà del cos.

La força de voluntat, iniqua

La força de voluntat pot fer tota mena de mal. No pot guarir mai el malalt, puix és la pregària de l'home injust; mentre que l'exercici dels sentiments -l'esperança, la fe i l'amor- és la pregària del just. Aquesta pregària, regida per la Ciència i no pels sentits, guareix el malalt.

A la relació científica de Déu a l'home, veiem que tot allò que en beneeix un, beneeix a tothom, com Jesús demostrà amb els pans i els peixos, -éssent l'Esperit, no pas la matèria, la deu de tot proveïment.

Envia Déu la malaltia, donant l'infant a sa mare, només uns quants anys, breus i curts, i prenent-li després amb la mort? Torna Déu a crear de cap i de nou allò que ja ha creat? Les Escriptures són categòriques pel què fa a aquest punt, tot declarant que l'obra de Déu *quedà acabada*, que per Déu no hi ha res nou, i que tot és *bo*.

La naixença i la mort, irreals

Hi pot haver naixement o mort per l'home, la imatge i semblança espiritual de Déu? En lloc d'enviar la malaltia i la mort, Déu les destrueix, i revela la immortalitat. La Ment infinita i omnipotent ho féu tot i ho abraça tot. Aquesta Ment no fa errors i no els ha d'esmenar, doncs, tot seguit. Déu no fa que l'home pequi, estigui malalt o es mori.

Hi ha males creences, anomenades sovint esperits

malignes, però aquests mals no són pas l'Esperit, puix no hi ha mal a l'Esperit. Perquè Déu és Esperit, el mal esdevé més aparent i més odiós a mesura que avancem espiritualment, fins que finalment desapareix de les nostres vides. Aquest fet demostra on som, puix tot enunciat científic del cristianisme pot ser demostrat. Un error d'enunciat mena a un error d'acció.

No hi ha mal a l'Esperit

Déu no és el creador d'una ment dolenta. De fet, el mal, no és Ment. Hem d'aprendre que el mal és la falòrnia terrible, l'esfereïdora irrealitat de l'existència. El mal no és suprem; el bé no és impotent; les preteses lleis de la matèria no són al primer rang, i la llei de l'Esperit, a la segona. Sense aquesta lliçó, perdem de vista el Pare perfecte, o el Principi diví de l'home.

Subordinació del mal

El cos no és primer i l'ànima darrera, ni el mal és més poderós que el bé. La Ciència de l'ésser repudia allò que és clarament impossible, com ara la barreja de la Veritat i de l'error a la causa o a l'efecte. La Ciència destria el blat del jull al temps de la collita.

Clares impossibilitats

Només hi ha una causa primordial. I doncs, no hi pot haver efectes que vinguin de cap altra causa, i no hi pot haver realitat en res que no ixi d'aquesta gran i única causa. El pecat, la malaltia, la feblesa i la mort no són part de la Ciència de l'Ésser. Són els errors que pressuposen l'absència de la Veritat, de la Vida o de l'Amor.

Una causa primordial

La realitat espiritual és el fet científic de totes les coses. El fet espiritual, que es repeteix a l'acció de l'home i de tot l'univers, és harmoniós i és l'ideal de la Veritat. Els fets espirituals no estan capgirats; la discordança oposada, que no s'assembla gens a l'espiritualitat, no és real. L'única manifestació d'aquest capgirament ve de l'error hipotètic, que

no ens forneix cap prova de Déu, l'Esperit, ni de la creació espiritual. El sentit material defineix materialment totes les coses, i té un sentit finit de l'infinit.

Les Escriptures diuen: “En Ell vivim, ens movem i som.” Què és, doncs, aquest poder aparent, independent de Déu que és la causa de la malaltia i que la guareix? Què és, llevat d'una creença errònia, -una llei de la ment mortal, falsa en tots els sentits, abraçant el pecat, la malaltia i la mort? És l'antípoda mateixa de la Ment immortal, de la Veritat, i de la llei espiritual. No s'avé amb la bonesa de la naturalesa de Déu fer emmalaltir l'home i deixar-lo tot seguit a cura de si mateix; és desenraonat suposar que la matèria pot alhora produir i guarir la malaltia, o que l'Esperit, Déu, produeix la malaltia i deixa el remei a mans de la matèria.

Autoritat aparentment independent

En Joan Young d'Edimburg escriu: “Déu és el pare de la ment, i de res més.” Aquesta paraula és “la veu del qui crida al desert” de les creences humanes i aplana el camí de la Ciència. Aprenguem a conèixer allò que és real i etern, i preparem-nos pel regne de l'Esperit, el regne del cel, -el regne i el govern de l'harmonia universal, que no es pot perdre ni pot romandre per sempre invisible.

La Ment, no pas la matèria, és causal. Un cos material només expressa una ment mortal i material. Un home mortal és l'amo d'aquest cos, i el fa harmoniós o discordant segons les imatges del pensament que hi imprimeix. El teu cos és dins del teu pensament, i hauries de dibuixar-hi pensaments de salut i no pas de malaltia. N'hauries d'esbaldir tots els pensaments de malaltia i de pecat i totes les altres creences

La malaltia és només pensament

que la matèria abasta. L'home, éssent immortal, té una vida perfecta i indestructible. És la creença mortal que fa el cos malaltís i inharmònic en la mesura que la ignorància, *la por*, o la voluntat humana governen els mortals.

La Ment, sobirana sobre totes les seves formacions i governant-les totes, és el sol central del seu propi sistema d'idees, la vida i la claror de tota la seva vasta creació; i l'home és tributari de la Ment divina. El cos material o mortal, o la ment material i mortal, no és l'home.

Totalitat de la Veritat

El món s'enfondraria sense la Ment, sense la intel.ligència que aplega els vents a la seva mà. Ni la filosofia ni l'escepticisme poden posar pals a les rodes a la marxa de la Ciència que revela la supremacia de la Ment. El sentit immanent de la Ment-poder magnifica la glòria de la Ment. El frec a frec, no pas l'allunyament, forneix l'encant d'aquest punt de vista.

Els minerals complexos o l'agregat de substàncies que afaiçonen la terra, les relacions que hi ha entre les masses que la constitueixen, les magnituds, les distàncies, i les revolucions dels cossos celestials, no són de cap importància real quan fem memòria que tots aquests elements hauran de desaparèixer davant del fet espiritual en tornar a posar l'home i l'univers a l'Esperit. En la mesura que això es faci, hom s'adonarà que l'home i l'univers són harmoniosos i eterns.

Tornar a l'Esperit

Les substàncies materials o formacions mundanes, els càlculs astronòmics i tota el reguitzell de teories especulatives, basades sobre la hipòtesi d'una llei material o de la vida i de la intel.ligència fent estada a la matèria, finalment s'esvairan, engolides dins dels càlculs infinits de l'Esperit.

El sentit espiritual és la facultat conscient i constant de capir Déu. Demostra la superioritat de la fe per les obres

sobre la fe que només és paraules. Les seves idees s'expressen únicament “en noves llengües,” que són interpretades per la traducció de l'original espiritual a la llengua que el pensament humà pot entendre.

El Principi i la prova del Cristianisme són discernits pel sentit espiritual. Es fan planers a les demostracions de Jesús, demostracions que palesen -tot guarint el malalt, foragitant els dimonis, i destruint la mort, “el darrer enemic que serà destruït,”- el seu menyspreu per la matèria i les seves preteses lleis.

Jesús menyspreà la matèria

Sabent que l'Ànima i els seus atributs són manifestats eternament per l'home, el Mestre guarí el malalt, tornà la vista a l'orb, l'oïda al sord, els peus al coix, revelant l'acció científica de la Ment divina sobre els cossos i les ments humanes i fornint una comprensió més afinada de l'Ànima i de la salvació. Jesús guarí la malaltia i el pecat pel mateix i únic procés metafísic.

L'expressió *ment mortal* és de fet un solecisme, puix la Ment és immortal, i la Veritat traspassa l'error de la mortalitat com un raig de sol travessa els núvols. Jo anomeno aquesta pretesa ment, mortal, perquè obeïnt la immutable llei de l'Esperit es destrueix a si mateixa. L'error sembra el vent i recull el temporal.

La Ment no és mortal

Allò que hom anomena matèria, no éssent inte.ligent, no pot dir, “pateixo, em moro, estic malalta, em trobo bé.” És la pretesa ment mortal que parla així, i li sembla que justifica les seves pretensions. Pel sentit mortal, el pecat i el patiment són reals, però el sentit immortal no enclou ni mal ni pestilència. El sentit immortal no té cap sentit de l'error perquè no té cap error dels sentits; i no té, doncs, cap element destructiu.

La matèria no té ment

Si el cervell, els nervis, l'estómac, són intel.ligents, -si parlen, ens informen del seu estat i ens fan saber què senten-, aleshores l'Esperit i la matèria, la Veritat i l'error es barregen i generen la malaltia i la salut, el bé i el mal, la vida i la mort; i qui gosarà dir quin és el més gran, si la Veritat o l'error?

La matèria no té sensació

Les sensacions del cos han de ser per força les sensacions, o bé d'una pretesa ment mortal, o bé de la matèria. Els nervis no són ment. No és demostrable que la Ment no és *mortal* i que la matèria no té sensació? No és també ben veritat que la matèria queda fora de la comprensió espiritual de l'ésser?

Semabla que la sensació de la malaltia i la pruïja de pecar existeixin a la ment mortal. Quan ens regalima una llàgrima, no és aquesta pretesa ment la que produeix l'efecte que veiem a la glàndula llagrimal? Sense la ment mortal, no hi hauria llàgrimes; i aquesta acció demostra la naturalesa de tota pretesa causa material i de tot pretès efecte material.

Hom no hauria de dir més a Israel que "si els pares mengen raïms verds, les dents dels fills s'esmussen." No hauríem de picar més l'ullet a l'error. La Ciència demostra que la transmissió de pensaments d'una ment errònia a una altra és impossible.

Els nervis, insensibles

Si és cert que els nervis són sensibles, que la matèria és intel.ligent, que l'organisme material fa que els ulls hi vegin i que les orelles hi sentin, aleshores, quan el cos es desmaterialitza, aquestes facultats, per força, s'han de perdre, puix la seva immortalitat no és a l'Esperit; tanmateix el fet és que només desmaterialitzant i espiritualitzant el pensament, hom pot concebre que aquestes facultats siguin immortals.

Els nervis no són la deu del plaer ni del patiment. Als

nostres somnis hi patim o hi gaudim, però ni aquest patiment ni aquest plaer són transmesos per un nervi. A voltes hom creu que una dent que s'ha arrencat torna a fer mal, just a l'indret on era. Una cama que s'ha amputat, pot fer patir encara, a nivell de creença, el qui n'era l'amo. Si la sensació de mal a la cama pot tornar o es pot allargar temporalment, per què no pot reaparèixer la cama?

Per què se li fa més trobadís el mal que el plaer a aquest sentit mortal? Perquè la memòria del mal és més clara que la memòria del plaer. He vist com involuntàriament hom es volia gratar la punta d'un dit que feia mesos que era tallat. Quan s'ha llevat el nervi, que diem que era la causa del mal, i el mal encara hi és, queda demostrat que la sensació és a la ment mortal, no pas a la matèria. Revessa el procés; fes fora aquesta pretesa ment en lloc de fer fora un tros de carn, i els nervis ja no seran més sensibles.

Falsies humanes

Els mortals tenen una manera de fer que els hi és pròpia; no és recolzada ni dirigida per Déu. Produeixen una rosa mitjançant la llavor i la terra, i acosten la rosa a prop dels nervis de l'olfacte per a poder-la flairar. Engolfats dins la màgia i el deliri crèdul, els mortals es pensen que esperits invisibles creen les flors. Només Déu crea i abilla les flors dels prats, i ho fa de mà de la Ment, no pas de la matèria.

No hi ha miracles als mètodes de la Ment

Puix no tots els mètodes de la Ment són entesos, diem que els llavis o les mans s'han de bellugar per a poder transmetre el pensament, que l'oneig de l'aire tragina el so, i probablement que altres mètodes expliquen els pretesos miracles. Les realitats de l'ésser, la seva acció normal, i l'origen de totes les coses són invisibles pel sentit mortal, mentre que hom qualifica de reals els moviments irreals i imitadors de la creença mortal, que revessarien la manera de

fer i d'actuar immortal. El qui contradiu aquesta suposició de realitat de la ment mortal el titllen d'engalipador o diuen que l'han engalipat. Hom diu de l'home que “és com els pensaments del seu cor;” i doncs, quan l'home hi *capeix* espiritualment, és espiritual en veritat.

La ment mortal concep una cosa com si fos líquida o sòlida, i la classifica tot seguit materialment. Els fets immortals i espirituals existeixen a part d'aquesta concepció mortal i material. Déu, el bé, és autoexistent i s'expresssa a si mateix, ni que hom no En pugui definir la totalitat. Cada passa vers la bonesa ens allunya de la materialitat, i ens apropa a Déu, l'Esperit. Les teories materials paralitzen parcialment aquesta atracció vers el bé etern i infinit per una atracció contrària vers allò que és finit, temporal i discordant.

El bé no es pot definir

El so és una impressió mental feta sobre la creença mortal. L'orella realment no hi sent. La Ciència divina revela que el so és transmés pels sentits de l'Ànima, -per la comprensió espiritual.

Mozart sentí més que no expressà. L'orella no ha copsat mai l'encís de les seves simfonies més grans. El seu geni musical depassà amb escreix la imatge que el món en conegué. Això fóu cert encara d'una manera més colpidora d'en Beethoven que patí molts anys una sordesa desesperant. Les melodies i els tons de la música mental més dolça depassen la consciència material del so. La música és el ritme del cor i del cap. La ment mortal és l'arpa de moltes cordes, que ens parla de discordança o d'harmonia, segons si la mà que l'acarona és humana o divina.

La música, el ritme del cap i del cor

Abans que el coneixement humà no s'enfonsés dins del fals sentit de les coses, -dins la creença dels origens materials que refusen la Ment única, la deu veritable de l'ésser- pot molt

ben ser que les impressions de la Veritat fossin tan clares com el so, i que se'ls hi manifestessin com un so als profetes antics. Si el mitjà d'escolta és del tot espiritual, és normal i indestructible.

Si la percepció d'Enoc s'hagués cenyit al testimoni dels sentits materials, mai no hauria pogut "caminar amb Déu," ni ser menat a demostrar la vida eterna.

Adam i els sentits

Adam, que segons les Escriptures és fet de fang, és una lliçó per la ment humana. Els sentits materials, com Adam, tenen el seu origen a la matèria i tornen a la pols, fent palès que no són intel.ligents. Se'n van com han vingut, puix són l'error, no la veritat de l'ésser. Quan hom aprengui que el sentit espiritual, no pas el material, transmet les impressions de la Ment a l'home, aleshores l'ésser serà entès i hom s'adonarà que és harmoniós.

Il.lusions idòlatres

Ens vinclem davant la matèria, i com els idòlatres pagans acceptem pensaments finits de Déu. Els mortals es decanten a redubtar d'allò que tenen per un cos material i a obeir-lo més que no pas a un Déu espiritual. Tot el coneixement material, com "l'arbre del coneixement" original, multiplica els seus mals, puix les il.lusions mortals voldrien despullar Déu, occir l'home, i alhora guarnir la taula dels mortals de llaminadures d'un àpat caníbal, i estar-ne agraït.

Els sentits de l'Ànima

Que nés d'efímer el sentit de la visió mortal, si una nafra a la retina pot finiquitar el poder de la claror i de les lens oculars! Però ni la visió real ni el sentit real no es perden mai. Ni l'edat ni cap accident poden menyscabar els sentits de l'Ànima, i no n'hi ha d'altres de reals. És clar que el cos entès materialment no té sensació, i que l'Ànima i les seves facultats no saben què és l'oblivi. Els sentits de l'Esperit no pateixen mai, i resten

per sempre en pau. Res no els hi pot amagar l'harmonia de tota cosa, ni la potència i la perpetuïtat de la Veritat.

Si l'Esperit, l'Ànima, pogués pecar o perdre's, aleshores l'ésser i la immortalitat es perdrien plegades amb totes les facultats de la Ment; però l'ésser no es pot perdre mentre Déu existeixi. L'Ànima i la matèria estan renyides per culpa de les seves naturaleses oposades. Els mortals no en saben res de la realitat de l'existència, perquè la matèria i la mortalitat no reflecteixen els fets de l'Esperit.

L'ésser real no es perd mai

La visió espiritual no està subordinada a les alçades geomètriques. Tot el què és governat per Déu, no està mai, ni un moment, mancat de la claror ni del poder de la intel.ligència i de la Vida.

A voltes som empesos a creure que les tenebres són tan reals com la llum; però la Ciència afirma que les tenebres són només el sentit mortal de la manca de llum, l'adveniment de la qual li lleva a les tenebres tota aparença de realitat. De la mateixa manera, el pecat i la tristesa, la malaltia i la mort, són l'absència hipotètica de la Vida, de Déu, i s'enfugen com fantasmes de l'error davant la veritat i l'amor.

Claror i foscor

Mercès a la seva demostració divina, la Ciència revessa el testimoni del sentit material. Totes i cada una de les característiques i de les condicions de la mortalitat es fonen, engolides dins la immortalitat. L'home mortal és l'antípoda de l'home immortal pel seu origen, per la seva existència, i per la seva relació amb Déu.

Perquè capí la superioritat i la immortalitat del bé, a Sòcrates no li féu por de beure's la cicuta. La fe que li inspirava la seva filosofia li féu refusar amb menyspreu la basarda física. Havent cercat l'estat espiritual de l'home, en reconegué la immortalitat. La ignorància i l'avolesa de la seva

La fe de Sòcrates

època haurien matat el venerable filòsof perquè tenia fe en l'Ànima i el cos li era era indiferent.

Qui dirà que l'home és viu avui, però demà pot ser mort? Què ha menat la Vida, Déu, a imaginar-se un desnuament tan estrany? Aquí les teories s'acaben, i la Ciència desclou el misteri i resol el problema de l'home. L'error queixela el taló de la veritat, però no la pot occir. La Veritat esclafa el cap de l'error -destrueix l'error. L'espiritualitat assetja obertament el materialisme. A quin bàndol lluitem?

La serp de l'error

La comprensió que l'Ego és Ment, i que només hi ha una Ment o intel.ligència, comença a destruir tot d'una els errors del sentit mortal i a fornir-nos la veritat del sentit immortal. Capir aquesta veritat fa el cos harmoniós; dels nervis, dels ossos i del cervell en fa servidors en lloc d'amos. Si l'home és governat per la llei de la Ment divina, el seu cos està sotmès a la Vida, a la Veritat i a l'Amor eterns. El gran error dels mortals és afigurar-se que l'home, la imatge i semblança de Déu és alhora matèria i Esperit, alhora bo i dolent.

Servidors i amos

Si hom es posés a les mans dels sentits corporals, el mal semblaria l'amo del bé, i la malaltia, la norma de l'existència, mentre que la salut en semblaria l'excepció, la mort el final inevitable, i la vida una paradoxa. Pau preguntà: “Quina entesa hi pot haver entre el Crist i Belial? (2 Corintis 6:15)

Quan dius, “El cos de l'home és material,” jo dic amb Pau: “Estimeu-vos més ser fora del cos, i a la presència del Senyor.” Renuncia a la teva creença material que hi ha ment a la matèria, i tingues només una Ment, Déu; puix aquesta Ment afaiçona la seva pròpia semblança. És impossible que la

Identitat personal

comprensió conferida per la Ciència li faci perdre a l'home la seva identitat; i la noció d'aquesta mena de possibilitat és més desenraonada que concloure que els tons individuals de la música es perden dins de l'origen de l'harmonia.

Les escoles mèdiques ens poden dir que la tasca guaridora de la Ciència Cristiana, i la conversió i l'experiència Cristiana personal, de Pau, -que demostren que la Ment és científicament distinta de la matèria-, són senyals de condicions mentals i corporals anormals, és a dir de catalepsia i d'histèria; tanmateix si ens girem vers les Escriptures, què hi llegim? Això: "Si un home guarda les meves paraules, no veurà mai la mort!" i "des d'ara no coneixem ningú segons la carn!"

Experiència de Pau

És pels seus efectes que els mètodes científics són reconeguts superiors que els altres. Quan has vençut una condició malaltissa del cos de mà de la Ment, aquesta condició no torna a treure mai més el cap, i has guanyat un punt a la Ciència. Quan la mentalitat deixi el cos tranquil, la tasca que faràs tot seguit no t'afeixugarà tant, puix mires de treure l'entrellat del problema de l'ésser segons la metafísica divina; i en la mesura que copsis l'imperi de la Ment sobre la pretesa matèria, podràs demostrar aquest imperi. El remei definitiu i científic del cansament és saber que la Ment té poder sobre el cos o sobre qualsevol altre miratge de deixament físic, i destruir així aquesta il.lusió, puix la matèria no pot estar lassada ni afeixugada.

El cansament és mental

Dius, "la feina em deixa baldat" però què és aquest *em*? És muscle o ment? Qui està baldat i se'n plany? Sense la ment, els muscles podrien quedar baldats? Xerren els muscles, o tu xerres per ells? La matèria no és intel.ligent. És la ment mortal

que fa aquesta falsa xerrameca, i allò que afirma el capolamnet, fa el capolament.

No dius pas que una roda està lassada; i tanmateix el cos és tan material com la roda. Si no fos pel què la ment humana diu del cos, el cos, com la roda inanimada, no es lassaria mai. Ser conscient de la Veritat ens regenera més que hores de repós inconscient.

La Ment no defalleix mai

Hom s'afigura que el cos diu, "estic malalt." Les declaracions de la malaltia poden fer coalició amb les del pecat, i dir, "Sóc l'avolesa, el desig, la golafreria, l'enveja, l'odi." Allò que fa difícil el guariment, tant del pecat com de la malaltia és, que la pecadora és la ment humana, sense gaires ganes d'autoesmenar-se; i creient-se que el cos pot emmalaltir independentment de la ment mortal, i que la Ment divina no té cap jurisdicció sobre el cos.

Coalició del pecat i de la malaltia

Per què pregues pel revifament dels malalts, si no et creus que Déu tingui la bona voluntat i el poder de guarir-los? Si realment creus en Déu, per què bescanvies el poder del Totpoderós pels medicaments, i empres mitjans que menen només a vies materials d'ajut, en lloc de girar-te a l'hora de la fretura vers Déu, l'Amor diví, que és un ajut sempre a l'abast?

La malaltia, parenta del pecat

Heu-te-les amb la creença de la malaltia com te les hauries amb la del pecat, refusant-la immediatament. Resisteix la temptació de creure que la matèria és intel.ligent, que té sensació o poder.

Les Escriptures diuen, "Els qui es refien del Senyor ... correran i no es lassaran, caminaran i no defalliran." El sentit d'aquesta cita no es desnaturalitza en aplicar-la literalment als moments de defalliment, puix allò que és moral i allò que és físic són un pel què fa als resultats. Quan ens desvetllem a la

realitat de l'ésser, tota malaltia, mal, patiment, llangor, tristesa, tot pecat, i la mort, ens seran desconeguts, i el somni mortal s'acabarà per sempre. El meu mètode de tractar la llangor és pot aplicar a tots els mals corporals, puix la Ment hauria de ser, i és, suprema, absoluta, i final.

A les matemàtiques, no diem pas que el resultat és bo, quan hem multiplicat en lloc de restar. Tampoc no podem dir a la Ciència que els muscles ens fan forts, que els nervis produeixen patiment o plaer, o bé que la matèria governa, i després esperar que el resultat sigui harmoniós. No són els muscles, ni els nervis, ni els ossos els que fan "emmalaltir el cos i defallir el cor," ans la ment mortal; la Ment divina, en canvi, guareix.

Afirmació i resultat

Quan això s'entengui, no direm res del cos que no volguem que s'hi manifesti. No direm que el cos és feble, si volem que sigui fort; puix la creença de feblesa ha de predominar primer a la ment humana abans no es pugui manifestar al cos, i la destrucció de la creença en farà fora els efectes. La Ciència no enclou cap regla de discordança, ans governa harmoniosament "El desig," diu el poeta, "és sempre el pare del pensament."

Podem escoltar una dolça melodia, i tanmateix no capir bé la Ciència que la regeix. Els qui són guarits per la Ciència metafísica, sense copsar-ne el Principi de guariment, el poden malinterpretar, i atribuir la seva revifada a un canvi d'aires o al menjar, sense retre a Déu l'honor que se li deu només a Ell. Un afranquiment total de la creença en el pecat, el patiment, i la mort potser no s'assolirà als nostres dies, però en podem esperar una minva; i aquest començament científic és ser a la bona via.

Començament científic

Sentim a dir: “Cada dia faig exercici a ple aire. Faig banys d'aigua freda per a vèncer la predisposició als refredats; i tanmateix no em desempellego ni de la tos, ni de la bronquitis ni dels cadarns.” Aquesta mena de declaracions haurien de desclucar els ulls de la gent pel què fa a la ineficàcia de la higiene material, i empènyer els qui pateixen a cercar en d'altres llocs la causa i el guariment del seu patiment.

Higiene inefectiva

Val més l'instint que la raó malmenada, com proclama la naturalesa. Les violes boscanes descluquen els seus ullons blaus per a saludar la primerenca primavera. Les fulles, aquestes adoradores incansables de la natura, piquen de mans. El pinsà canta i plana al bell mig dels cops de vent hivernencs; no es refreda ni que tingui els peus molls, i troba residència estiuenca més facilment que un magnat. L'atmosfera de la terra, més clement que la de la ment mortal, li regala a la ment mortal tots els constipats. Els cadarns, la tos i les malalties encomanadisses són engendrats només per teories humanes.

La ment mortal produeix els seus propis fenòmens, i tot seguit n'inculpa alguna altra cosa, -com la mixeta que es veu al mirall i es pensa que hi ha un altre gató.

El fenòmen de la reflexió

Un capellà, un dia, es posà a pa i aigua per a desenvolupar la seva espiritualitat. Quan s'adonà que la seva salut se'n ressentia, renuncià a l'abstinència, i recomenà als altres que no provessin mai els règims alimentaris per créixer en gràcia.

La creença que el dejuni o el bon menjar pot fer l'home més bo moralment o físicament és un dels fruits de “arbre del coneixement del bé i del mal,” del qual Déu en digué, “No en mengis.” La ment mortal afaiçona totes les condicions del cos mortal, i en governa l'estómac, els ossos, el cor, els pulmons, la sang, tan directament com la voluntat belluga la mà.

Ample abast de la voluntat

Vaig conèixer una persona que quan era molt jove, adoptà el sistema Graham per a guarir-se de la dispèpsia. Passà un bon grapat d'anys menjant només verdura i pa, i bevent aigua clara. Puix la dispepsia anà a més, decidí que el règim havia de ser més estricte, i començà a fer només un àpat cada dia, una llesca prima de pa sense gens d'aigua. El seu metge li recomenà també que no begués ni s'humiteges els llavis tallats i secs fins ben bé tres hores després dels àpats. Passà molt anys afamada i afeblida, gairebé morint-se de gana, i finalment, havent exhaurit tota la competència dels metges, que li digueren molt gentilment que, de fet, la mort era la seva única alternativa, es resignà a morir. Fóu aleshores que la Ciència Cristiana la salvà, i ara gaudeix d'una salut perfecta, sense cap empremta de la seva antiga malaltia.

Passar gana i dispèpsia

Aprengué que el patiment i la malaltia són creences que els mortals s'imposen a si mateixos, i no els fets de l'ésser; que Déu no decretà mai la malaltia, ni féu cap llei que digués que calia dejunar per a gaudir de salut. Passar gana, doncs, no li és plaent a la saviesa, i s'allunya també de la Ciència, on l'ésser és servat per Déu, la Ment. Aquestes veritats, desclucant-li els ulls, guariren el seu mal d'estómac, i menjà sense patir, i “donant gràcies a Déu;” però no arribà mai a gaudir tant del menjar com s'havia imaginat quan, encara esclava de la matèria i sense haver estat disciplinada per l'abnegació de si mateixa i la Ciència divina, li venien al cap, amb una fam d'infant, les olles de carn d'Egipte.

La ment i l'estómac

Aquesta novella comprensió, que ni el menjar ni l'estómac ens poden fer patir, sense el consentiment de la ment mortal, va del bracet d'una altra lliçó, que la golafreria és una il.lusió

sensual i que aquesta quimera de la ment mortal es fon a mesura que capim més clarament la nostra existència espiritual i ens enlairem a l'escala de la vida.

Aquesta persona aprengué que el menjar afecta el cos només perquè la ment mortal té les seves maneres de fer materials, i una és creure's que el menjar adient nodreix i enforteix el sistema humà. Aprengué també que la ment mortal fa un cos mortal, mentre que la Veritat regenera aquesta ment carnal i nodreix el pensament del pa de Vida.

Quan s'adonà del fet que la Ment governa l'home, els aliments perderen el poder de nodrir-la o fer-li mal, i la seva fe en els pretesos plaers i patiments de la matèria també minvà. Sense capficar-se tant pel què menjaria o beuria, sense consultar tant l'estómac sobre l'economia del viure, i més Déu, reféu la seva fortalesa i s'engreixà ràpidament. Molts anys, només havia pogut viure, es creia, aplicant estrictament les regles de la higiene i prenent medicaments, i tanmateix tot aquest temps visqué malalta. Ara, deixà els medicaments i la higiene material, i es trobà bé.

Aprengué que un dispèptic era molt lluny de ser la imatge i semblança de Déu, -ben lluny de tenir "domini sobre els peixos de la mar, sobre els estols del cel, i sobre els animals de la terra," si menjar una mica de carn el podia deixar aclofat. Finalment deduí que Déu no havia fet mai un dispèptic, i que eren la por, la higiene, la fisiologia i la física les que l'havien emmalaltit, contravenint les ordres divines.

Mirant de guarir-te de la dispepsia no consultis gens ni mica la matèria, i menja el que et posin al plat, "sense preguntar res per qüestions de consciència." Cal destruir la falsa creença que la vida i la intel.ligència són a la matèria, i plantar-nos

sobre allò que és pur i perfecte. Pau digué, “Camineu a l'Esperit, i no sadollareu els desigs de la carn.” Tard o d'hora aprendrem que els grillons de les facultats finites de l'home són fargats pel miratge de viure al cos i no a l'Ànima, a la matèria i no a l'Esperit.

La matèria no expressa l'Esperit. Déu és Esperit infinit i omnipresent. Si l'Esperit ho és *tot* i és a tot arreu, què és la matèria i on és? Enrecorda't que la Veritat és més gran que l'error, i que no podem ficar el més gran dins del més petit. L'Ànima és l'Esperit, i l'Esperit és més gran que el cos. Si l'Esperit pogués ser mai dins del cos, l'Esperit seria finit, i no podria, doncs, ser l'Esperit.

L'Ànima més gran que el cos

La qüestió, “Què és la Veritat?” somou el món. N'hi ha molts a punt de respondre aquesta pregunta amb la certesa que ve de la comprensió; però encara n'hi ha més que encegats per les seves velles il.lusions, la miren d'ajornar. “Si l'orb mena l'orb, tots dos cauran a la rasa.”

L'enigma de tots els temps

El maldar de l'error per a contestar aquesta pregunta amb alguna *ologia* són endebades. La racionalitat espiritual i la llibertat de pensament van de bracet de la Ciència que s'apropa, i no poden ser reprimides. Emanciparan la humanitat, i suplantaran els mitjans no científics i les preteses lleis.

La dringadissa que hauria de desvetllar del seu somni erroni el pensament embaltit, es passa gairebé per alt; però la darrera trompeta encara no ha tocat, altrament això no passaria. Meravelles, calamitats i pecat espletaran a mesura que la veritat farà valdre els seus drets malgrat l'oposició dels mortals; però la gosadia terrible del pecat destrueix el pecat i augura el triomf de la veritat. Déu ho capgirarà tot fins que “vingui el Qui té el dret de jutjar.” La longevitat va a més i el

Heralds de la Ciència

poder del pecat minva, perquè el món sent els efectes del poder transformador de la veritat a tots i cada una dels seus porus.

A mesura que les crues empremtes del passat s'esvaeixin dels corriols fonedissos del present, capirem més bé la Ciència que en regeix els canvis, i plantarem els nostres peus sobre un terreny més ferm. Tots els plaers i totes les fiblades dels sentits són destruïts pel patiment. El progrés s'hauria de fer sense haver de patir, de bracet de la vida i de la pau i no pas de la malaltia i de la mort.

Sectarisme i oposició

A la història d'aquests darrers dinou segles, hi trobem moltes sectes, però no gaire Cristianisme. Segles enrere la gent religiosa estava a punt d'aclamar un Déu antropomòrfic i de revestir el Seu representant de pompa i esplendor; però no és pas així que es manifesta la veritat. Des d'antic, i encara avui, la creu és el símbol central de la Veritat. El fuet modern no és tan material com les xurriaques romanes però cou igual. El fred menyspreu, la resistència tossuda, l'oposició de les esglésies, de les lleis de l'estat, i de la premsa, encara són els precursors de la plena manifestació de la veritat.

Un Cristianisme més enlairat i més pràctic, que demostra la justícia i sadolla els menesters dels mortals tant a l'hora de la malaltia com a l'hora de la salut, és dret a la porta del nostre temps, i truca per a què el deixin entrar. Li obriràs o li tancaràs la porta a aquest àngel que ens visita, que ve dins la quietut de la humilitat, com vingué a l'antigor a trobar el patriarca a ple migdia?

Emancipació mental

La Veritat porta els elements de la llibertat. A la seva ensenya hi ha aquesta divisa inspirada per l'Ànima, “L'esclavatge s'ha abolit.” El poder de Déu allibera els captius. Cap poder pot resistir l'Amor diví. Quin és aquest pretès poder que s'oposa a Déu? D'on ve? Què és això que lliga l'home

amb manilles de ferro al pecat, a la malaltia i a la mort? Tot el que asserveix l'home va en contra del govern diví. La Veritat fa l'home lliure.

Hom pot saber quan d'entrada la Veritat mena, per la fidelitat i el minso nombre dels seus seguidors. És així com el pas del temps empeny endavant l'ensenya de la llibertat. Els poders d'aquest món hi lluitaran, i manaran als seus sentinelles de no deixar passar la Veritat fins que no accepti els seus sistemes; però la Ciència, sense parar esment de la baioneta que l'apunta, tira endavant. Sempre hi ha algun avalot, però la gent s'aplega sota l'estandart de la Veritat.

Ordalies de la Veritat

La història del nostre país, com tota la història, il.lustra el poder de la Ment, i demostra que el poder humà és proporcional al pensament just que representa. Unes quantes frases immortals, alenant l'omnipotència de la justícia divina han estat prou potents per a segar cadenes despòtiques i abolir el fuet i el mercat d'esclaus; però ni l'opressió s'ha vençut amb sang, ni l'alè de la llibertat ha sortit de la bocà d'un canó. L'Amor és l'alliberador.

Frases immortals

Abolir legalment la servitud no retribuïda fóu difícil als Estats Units; però l'abolició de l'esclavatge mental encara és una tasca més costeruda. Les despòtiques tendències inherents de la ment mortal, d'on en broten sempre noves menes de tirania, han de ser desarrelades per l'acció de la Ment divina.

Els homes i les dones de totes les races i de tots els països encara estan asservits al sentit material, sense saber com assolir la seva llibertat. Els drets de l'home quedaren assegurats en una sola part del món i al nivell més baix de la vida humana, quan l'esclavatge dels negres africans fóu abolit

Esclavatge abolit

a la nostra terra. Això només fóu l'averany d'altres mesures a favor de l'abolició d'un esclavatge mundial que trobem als nivells més alts de l'existència i sota aparences més subtils i depravades.

La creuada de la llibertat

La veu de Déu a favor dels esclaus africans encara ressonava a la nostra terra, quan la veu de l'herald d'aquesta nova creuada féu repicar la nota fonamental de la llibertat universal, demanant un reconeixement més gran dels drets de l'home en tant que fill de Déu, exigint que els grillons del pecat, de la malaltia i de la mort fossin llevats de la ment humana, i que la seva llibertat fos assolida, no pas per la guerra, no pas per la baioneta i la sang, ans mercès a la divina Ciència del Crist.

Sistemes restrictius

Déu ha bastit una plataforma més elevada de drets humans i l'ha erigida sobre reivindicacions més divines. Aquestes reivindicacions no són expressades per codis o credos, ans per la demostració de "a la terra pau als homes de bona voluntat." Els codis humans, la teologia escolàstica, la medicina material i la higiene encadenen la fe i la comprensió espiritual. La Ciència divina esbotza aquestes cadenes, i aleshores s'imposa el dret de naixement de l'home, el de ser fidel només al seu Creador.

Vaig veure davant meu els malalts, anys i més anys asservits a un amo irreal, perquè es pensaven que el cos, no pas la Ment, els governava.

Casa d'esclavatge

Vaig voler deslliurar el coix, el sord, el mut, l'orb, el malalt, el sensual, el pecador, de l'esclavatge de les seves pròpies creences i dels sistemes educatius dels Faraons, que avui com a l'antigor, retenen els fills d'Israel en servatge. Vaig veure davant meu el terrible conflicte, la Mar Roja i el desert; però vaig tirar endavant mercès a la fe en Déu, refiada que la Veritat, el gran poder alliberador, em menaria fins a la terra de

la Ciència Cristiana on les cadenes cauen i els drets de l'home són entesos i reconeguts del tot.

Em vaig adonar que la llei de la creença mortal és la mare de tot l'error i que, de la mateixa manera que hom combat les lleis opressives, i els hi ensenya als mortals el seu dret a la llibertat, també cal negar i anorrear les pretensions dels sentits que ens esclavitzen. La llei de la Ment divina ha de finiquitar la servitud humana, altrament els mortals aniran ignorant els drets inalienables de l'home i restaran sotmesos a un esclavatge sense remei, perquè alguns educadors oficials deixen subsistir la ignorància tocant al poder diví, -una ignorància que és el fonament de la servitut contínua i del patiment humà.

La llei més alta posa punt i final a l'esclavatge

Discernint els drets de l'home, no ens en podem estar de predir el final de tota opressió. L'esclavatge no és l'estat legítim de l'home. Déu féu l'home lliure. Pau digué: "He nascut lliure." Tothom hauria de ser lliure. "On hi ha l'Esperit del Senyor, hi ha llibertat." L'Amor i la Veritat fan lliure, però el mal i l'error menen a la captivitat.

La llibertat, dret de naixement

La Ciència Cristiana enlaira l'estendart de la llibertat i crida: "Seguiu-me. Escapoliu-vos de l'esclavatge de la malaltia, del pecat i de la mort!" Jesús ens n'ensenyà el camí. Ciutadans del món, accepteu la "gloriosa llibertat dels fills de Déu," i sigueu lliures! És el vostre dret diví. És el miratge del sentit material, no pas pas la llei divina, que us ha lligat, ha travat la llibertat dels vostres membres, ha atrofiat les vostres capacitats, ha afeblit el vostre cos, i ha desfigurat la imatge del vostre ésser.

L'estendart de la llibertat

Si Déu, per a governar l'home, hagués instituït lleis materials, i transgredir-les fes emmalaltir, Jesús no s'hi hauria encarat i no hauria guarit el malalt oposant-s'hi directament i

menyspreant totes les condicions materials.

Seria impossible d'encomanar-se malalties o certs trets característics de la ment mortal si aquest gran fet de l'ésser fos entès, -a saber, que res inharmònic no pot esmunyir-se dins l'ésser, puix la vida *és* Déu. L'herència és un tema fecund, i la creença mortal hi pot enganxar facilment les seves teories; però si aprenem que no hi ha res real tret del bé, no ens carregarem d'heretats malastrugues, i les malalties de la carn es fondran.

No hi ha herència de la carn

L'asserviment de l'home no és legítim. S'acabarà quan l'home es faci amo de la seva heretat de llibertat, el domini que Déu li ha donat sobre els sentits materials. Els mortals faran valdre algun dia la seva llibertat en nom del Déu Totpoderós. Aleshores capint la Ciència divina governaran els seus propis cossos. Deixant de banda les seves creences actuals, reconeixeran que l'harmonia és la realitat espiritual i la discordança, la irrealitat material.

El domini donat per Déu

Si seguim el manament del nostre Mestre, “No us amoïneu per la vostra vida,” no quedarem mai a mercè de les condicions del cos, de la seva estructura ni de la seva economia; ans en serem els amos, li imposarem les nostres condicions, i l'afaiçonarem i el governarem amb la Veritat.

No hi ha cap poder fora de Déu. L'omnipotència té tot el poder, i reconèixer cap altre poder és dehonorar Déu. L'humil Natzaré anul.à la suposició que el pecat, la malaltia i la mort tinguin poder. Demostrà que són impotents. L'urc dels sacerdots s'hauria d'haver agemolit en veure que la demostració del Cristianisme excel.lia la influència de la seva fe i de les seves ceremònies mortes.

L'urc dels sacerdots agemolit

Si la Ment no és l'amo del pecat, de la malaltia i de la mort, aleshores són immortals, puix ja s'ha demostrat que la matèria no els destrueix, ans n'és la base i el puntal.

Ens hi hauríem de rumiar bé abans dir que Jeovà peca o pateix; però si el pecat i el patiment són realitats de l'ésser, d'on vénen? Déu féu tot el què fóu fet, i la Ment vol dir Déu, l'infinit, no pas el finit. No és gaire lluny de la infidelitat la creença que uneix els contraris, com ara la malaltia i la salut, la santedat i l'esperit profà, diu que tots dos són el fruit de l'esperit, i alhora admet que l'Esperit és Déu, declarant virtualment que és bo en un cas i dolent en l'altre.

Els oposats no s'uneixen

Per consentiment universal, la creença mortal s'ha erigit en llei per a lligar els mortals a la malaltia, al pecat i a la mort. Aquesta creença general s'anomena a tort llei material, i l'individu que la recolza va errat tant a la teoria com a la pràctica. La pretesa llei de la ment mortal hipotètica i especulativa, és anul.lada per la llei de la Ment immortal, i una llei falsa hauria de ser esclafada del tot.

Llei autoconstituïda

Si Déu fa emmalaltir l'home, la malaltia ha de ser bona, i el seu contrari, la salut, ha de ser dolenta, puix tot el que Déu fa, és bo i dura per sempre. Si la transgressió de la llei de Déu produeix la malaltia, és just estar malalt; i no podem anul.lar els decrets de la saviesa ni que volguéssim, i no ho hauríem de fer ni que poguéssim. És la transgressió d'una creença de la ment mortal, no pas d'una llei de la matèria ni de la Ment divina, la que genera la creença de la malaltia. El remei és la Veritat, no pas la matèria, -la veritat que la malaltia és *irreal.*

La malaltia emana de la ment mortal

Si la malaltia és real, pertany a la immortalitat; si és veritable, és part de la Veritat. Provaries de destruir, amb medicaments o sense, una qualitat o una condició de la Veritat? Però, si la malaltia i el pecat són il.lusoris, quan ens desvetllem d'aquest miratge o somni mortal, ens adonarem que gaudim de salut, de santedat i d'immortalitat. Aquest desvetllament és l'adveniment etern del Crist, és el precursor de la Veritat, que foragita l'error i guareix el malalt. Aquesta és la salvació que ve de Déu, el Principi diví, l'Amor, demostrada per Jesús.

Déu, mai inconsistent

Seria contrari a les nostres idees més nobles de Déu, afigurar-nos que Déu pot, primer, manegar la llei i la causalitat per a generar resultats malignes, i tot seguit, castigar la impotent víctima de la Seva voluntat perquè ha fet allò que no se'n podia estar de fer. El bé, no és ni pot ser l'autor de pecats experimentals. Déu, el bé, no pot produir més la malaltia que la bonesa no pot engendrar el mal i la salut provocar la malaltia.

Narcòtics mentals

La saviesa fa disbarats que tot seguit han de ser redreçats per l'home? Una llei de Déu produeix la malaltia, i pot l'home trepitjar aquesta llei tot guarint la malaltia? Segons les Sagrades Escriptures, els malalts no són mai realment guarits pels medicaments, ni per la higiene, ni per cap altre mètode material. Aquests mètodes només passen per alt la qüestió. Són xaropets dolços per a embaltir la canalla, deixar contenta la creença mortal, i calmar la por.

Guariment veritable

Pensem que ens hem guarit quan una malaltia es fon, ni que es pugui tornar a manifestar; però no estem mai guarits del tot fins que la idea de poder estar malalt no és bandejada. Aquesta pretesa ment mortal o la ment dels mortals és la causa darrera que predisposa i determina tot patiment, i la causa de la malaltia ha de ser eradicada pel Crist a la Ciència

divina, altrament els pretesos sentits físics s'emportaran la victòria.

Tret que un mal no sigui encarat de la manera adient i sobrepujat del tot per la Veritat, aquest mal no és mai vençut. Si Déu no destrueix el pecat, la malaltia i la mort, aquests errors no queden destruïts a la ment dels mortals, ans li semblen immortals a aquesta pretesa ment. És inútil que l'home miri de fer allò que Déu no pot fer. Si Déu no guareix els malalts, els malalts no són guarits, puix cap poder menor no iguala l'infinit Totpoderós; però Déu, la Veritat, la Vida, l'Amor, guareix incontestablement el malalt mercès a la pregària de l'home just.

Destrucció de tot el mal

Si Déu fa el pecat, si el bé produeix el mal, si la veritat té per resultat l'error, aleshores la Ciència i el Cristianisme són impotents; però no hi ha ni poders ni lleis antagòniques, espirituals ni materials, que crein i governin l'home per mitjà d'un conflicte perpètu. Déu no és l'autor de les discordances mortals. Nosaltres acceptem, doncs, la conclusió que les discordances només tenen una existència fictícia, són creences mortals que la Veritat i l'Amor divins destrueixen.

Saber que ets més enllà del pecat, perquè Déu te n'ha fet superior i Déu governa l'home, és saviesa veritable. Tenir por del pecat és malentendre el poder de l'Amor i la relació de l'home amb Déu a la Ciència divina de l'ésser; és dubtar del Seu govern i no refiar-se de la Seva tendra cura omnipotent. Saber que ets més enllà de la malaltia i a la mort és igualment savi, i s'adiu amb la Ciència divina. És impossible que et facin basarda si entens Déu del tot i saps que no són part de la Seva creació.

Superioritat sobre la malaltia i el pecat

L'home, governat pel seu Creador, sense cap altra Ment -plantat sobre l'afirmació de l'Evangelista que “totes les coses foren fetes per Ell (el Verb o Paraula de Déu); i que res del

què fóu fet no fóu fet sense Ell-," pot erigir-se en triomfador del pecat, de la malaltia i de la mort.

La majoria de teories relatives a Déu i a l'home no fan l'home harmoniós ni Déu digne de ser estimat. Les creences que normalment tenim de la felicitat i de la vida no ens en forneixen cap prova segura i duradora. Els drets de l'ésser etern i harmoniós només els trobem assegurats a la Ciència divina.

Negacions del poder diví

Les Escriptures ens diuen que "amb Déu tot es pot" -que l'Esperit pot fer tot el bé; però, les nostres teories prevalents, de fet, ho neguen i fan el guariment viable només de mà de la matèria. Aquestes teories no poden ser veritat, puix les Escriptures són veritat. El Cristianisme no és fals, ans són falses les religions que en contradiuen el Principi.

Al nostre temps el Cristianisme torna a demostrar el poder del Principi diví, com féu més de mil nou cents anys enrera, guarint el malalt i triomfant sobre la mort. Jesús no ensenyà mai que els medicaments, el menjar, l'aire o l'exercici poguessin fer l'home sa ni destruir la vida humana; i no il.lustrà tampoc aquests errors per la seva pràctica. Atribuí l'harmonia de l'home a la Ment, no pas a la matèria, i no provà mai d'anul.lar la sentència de Déu, que segellava la condemna divina del pecat, de la malaltia i de la mort.

Al santuari sagrat de la Veritat s'hi senten veus d'una gran solemnitat, però no en fem cas. És només quan els pretesos plaers i patiments dels sentits s'esvaeixen de la nostra vida que descobrim senyals indiscutibles del soterrament de l'error i de la resurrecció a la vida espiritual.

Senyals que hi van de bracet

A la Ciència no hi ha ni lloc ni oportunitat per cap mena

d'error. Cada dia ens exigeix demostracions més altes, més que no pas professions de poder Cristià. Aquestes demostracions rauen únicament en la destrucció del pecat, de la malaltia i de la mort pel poder de l'Esperit, com féu Jesús. Això és un element de progrés, i el progrés és la llei de Déu, que ens exigeix només allò que podem certament acomplir.

Professió i prova

Al bell mig de la imperfecció, la perfecció només és copsada i reconeguda gradualment. Els segles hauran de pervenir a la perfecció de mica en mica. Quant de temps s'escolarà fins que no arribem a demostrar l'ésser científic, no ho sap ningú, -ni tan sols el Fill, només el Pare," però la falsa pretensió de l'error allargarà les seves delusions fins que no ens hàgim merescut i guanyat a pols l'objectiu de la bonesa.

Perfecció guanyada a pols

L'ombra de la Seva mà dreta ja reposa sobre aquesta hora. Vosaltres que podeu discernir l'estat del cel, -el senyal material-, hauríeu de discernir encara més els senyals mentals, i destruir el pecat i la malaltia de manera efectiva tot dominant els pensaments que els produeixen, i capint la idea espiritual que els esmena i els destrueix. La tasca del nostre Mestre fóu revelar aquesta veritat a tota la humanitat, als cors i tot que el rebutjaren.

La tasca del Crist

Quan els números s'han dividit segons una regla fixa, el quocient no és pas més incontestable que les experiències científiques que he fet de l'acció de la Veritat sobre els malalts. Per a guarir qualsevol malaltia, cal encarar-li el fet contrari. L'afirmació de la veritat està destinada a blasmar i a destruir l'error. Per què la veritat no hauria de ser dràstica amb la malaltia, que és només el resultat de la inharmonia?

L'eficàcia de la Veritat

Els beuratges espirituals guareixen, mentre que les locions materials entrebanquen la veritat, de la mateixa manera que el ritualisme i el dogma traven l'espiritualitat. Si ens refiem de la matèria, no ens refiem de l'Esperit.

Tot allò que inspira un pensament de saviesa, de Veritat, o d'Amor -ja sigui una cançó, un sermó, o la Ciència- beneeix la família humana amb les molles de conhort que cauen de la taula del Crist, nodrint el famolenc i abeurant d'aigua viva l'assedegat.

Engrunes de conhort

Ens hauriem de fer més íntims del bé que del mal, i defensar-nos de les falses creences amb la mateixa diligència que ens fa barrar les portes als lladres i als assassins que s'hi apropen. Hauríem d'estimar els nostres enemics i ajudar-los prenent per base la Regla d'Or; però hauríem d'evitar de llençar perles als peus dels qui les trepitgen, i que es desfalquen així, a si mateixos i als altres.

Acollir la salut i el bé

Si els mortals estiguessin ben a l'aguait de la ment mortal, la llocada de mals que la infecten seria esbaldida. Hem de començar per aquesta pretesa ment i buidar-la del pecat i de la malaltia, altrament el pecat i la malaltia no s'acabaran mai. Els codis actuals dels sistemes humans deceben el qui cerca endebades una teologia divina adient que li forneixi al pensament humà l'ensenyament just que li convé.

Purificar la ment

El pecat i la malaltia han de ser al pensament abans no es puguin manifestar. Has de dominar els mals pensaments, d'entrada, altrament et dominaran a tu de sortida. Jesús declarà que esguardar les coses prohibides ple de cobejança és transgredir un precepte moral. Emfatitzà molt l'acció de la ment humana, que els sentits no poden veure.

Els mals pensaments i les intencions dolentes no van més enllà ni fan més mal que no els hi deixa fer la nostra creença.

Els mals pensaments, les passions, i les intencions malvolentes no poden anar, com el pol.len que voleia, d'una ment a l'altra, i estatjar-s'hi de manera insospitada, si la virtut i la veritat hi han bastit una bona defensa. Val més aguantar un metge que tingui la verola, que fer-se tractar mentalment pel qui no obeeix les exigències de la Ciència divina.

Els mestres a les escoles i els lectors a les esglésies s'haurien de triar parant esment tant de la seva moralitat com de la seva formació o la seva manera de llegir. Els llocs on el caràcter s'afaiçona haurien d'estar fermament protegits per la virtut. Els examens escolars no són equilibrats; no és tant la instrucció acadèmica, com l'educació moral i espiritual, que enlaira l'home. Els pensaments purs i nobles del mestre, comunicats constantment als alumnes, arribaran més amunt que el cel astronòmic; mentre que la ment grollera i sense escrúpols, ni que vagi guarnida de joiells d'erudició, envilirà els caràcters que hauria d'instruir i d'ennoblir.

Tasques dels mestres

Els metges, que els malalts criden, quan se senten impotents, haurien de ser models de virtut. Haurien de ser guies espirituals savis que menessin vers la salut i l'esperança. Haurien de poder ensenyar la Veritat divina que és la Vida i que perpetua l'ésser, als qui no l'entenen i tremolen a l'hora de la mort. Aleshores, quan l'Ànima està a punt i la carn és feble, els peus del malalt es poden plantar a la roca, el Crist Jesús, la veritable idea del poder espiritual.

Privilegi dels metges

Els sacerdots, drets a les torres de guaita del món, haurien d'aguantar ben alt l'estendart de la Veritat. Haurien d'enlairar tant els seus oïdors espiritualment, que el fessin delejar de copsar una nova idea justa, i eixamplar els seus conceptes. Estimar el Cristianisme, més que no pas la popularitat, hauria

Deure dels sacerdots

d'esperonar la tasca i el progrés dels clergues. La Veritat hauria d'emanar de la trona del predicador, i no ser-hi mai escanyada. El sacerdot és investit d'un privilegi especial. Com s'hauria d'emprar? Amb consagració, pel bé de tota la humanitat, no d'una secta.

No és el renom professional i els emoluments més que no pas la dignitat de les lleis de Déu, allò que cerquen molts guies religiosos? No són els motius inferiors els que indueixen els virulents atacs adreçats als qui reiteren els ensenyaments del Crist confirmant la prova fornida pel seu exemple, que la Ment divina guareix tant la malaltia com el pecat?

Responsabilitat materna

La mare és l'educadora més poderosa tant a favor com en contra del crim. Els seus pensamens afaiçonen l'embrió d'una altra ment mortal, i inconscientment l'emmotllen, o bé segons un model que li és odiós, o mercès a la influència divina, “segons el model que se t'ha revelat al cim de la muntanya.” D'aquí la importància de la Ciència Cristiana, que ens fa conèixer la Ment única i l'avinantesa del bé sempre a l'abast com a remei de tots els mals.

Docilitat dels infants

Els infants haurien d'obeir els seus pares; la insubordinació és un mal que marfuga les poncelles de l'autogovern. Els pares haurien d'ensenyar als seus fills, des de la més tendra infantesa, les veritats de la salut i de la santedat. Els infants són més dòcils que els adults, i aprenen més de cor a estimar les simples veritats que els fan feliços i bons.

Jesús estimà els petits infants perque són lliures de tot mal i receptius al bé. Mentre l'edat madura viu desllorigada entre dos parers o batalla amb les falses creences, la joventut fa gambades lleugeres i ràpides vers la Veritat.

Una nena xica, que havia escoltat de tant en tant les meves explicacions, és féu molt mal al dit. Semblava que no se n'adonés. Quan se li preguntà si no se'n sentia, contestà ingènuament, “No hi ha sensació a la matèria.” Se n'anà saltironejant, els ulls enriolats, afegínt-hi, “ Mama el dit no em fa gens ni mica de mal.”

S'haurien pogut escolar mesos o anys abans que els seus pares no haguessin deixat de banda els seus medicaments, o haguessin arribat a l'alçada mental que la seva filleta tant naturalment assolí. Les creences i les teories més obstinades dels pares, sovint aneguen la bona llavor tant a la seva ment com a la dels seus fills. La superstició, com “els ocells del cel,” s'emporta la bona llavor abans no pugui brotar.

Sòl i llavor

Des de les seves primeres lliçons, hom hauria d'ensenyar als infants el guariment per la Veritat, la Ciència Cristiana, i evitar que discuteixin i tinguin al cap teories o pensaments de malalties. Per a estalviar-los-hi l'experiència de l'error i dels seus patiments, fes fora de la ment dels teus fills els pensaments del pecat i de la malaltia. Els darrers s'haurien de refutar emprant el mateix principi que els primers. Això posa la Ciència Cristiana a l'abast des de la més tendra infantesa.

Instruir els infants

Alguns malalts no volen conèixer els fets ni volen sentir a parlar del caràcter erroni de la matèria i de les seves preteses lleis. Es consagren una mica més de temps als seus déus materials, s'arrapen a la creença que hi ha vida i intel.ligència a la matèria i esperen que aquest error faci més que no volen admetre que pot fer l'únic veritable Déu vivent. Frisant quan escolten les vostres explicacions, refusant d'escatir la Ciència de la Ment que els alliberaria dels seus mals, s'agafen a creences falses i en pateixen les conseqüències delusòries.

Malalts desencertats

Els motius i les accions no són valorats com cal fins que no s'entenen. És bo d'esperar que aquells a qui vols fer el bé estiguin a punt de rebre aquesta benedicció, puix la Ciència fa canvis tant al caràcter personal com a l'univers material.

Espera pacient

Obeir el manament de les Escriptures, “Sortiu d'entremig seu i separeu-vos-en,” és convidar els retrets del món; però, són aquests retrets, més que no pas les llagoteries el que et fa ser Cristià. Havent perdut la seva creu, la noia catòlica romana digué, “No em queda res tret del Crist.” “Si Déu és amb nosaltres, qui pot anar-nos en contra?

Allunyar-se de la Veritat en temps d'encalçament, demostra que mai no l'hem entès. De la cambra nupcial de la saviesa en vindrà l'admonició, “No et conec.” Les oportunitats que no hem aprofitat ens blasmaran quan mirem de reclamar els beneficis d'una experiència que no hem fet nostra, provem d'arreplegar la collita que no hem sembrat, i volguem immiscir-nos il.legítimament a la feina dels altres. Negligim sovint la Veritat, i no hi cerquem el remei pels mals humans, fins que el patiment per culpa de l'error no s'ha fet inaguantable.

Oportunitats desaprofitades

Les temptatives d'avenir-se amb la societat per assolir el domini sobre la humanitat, neixen d'una feblesa per les coses del món. El qui ho deixa tot pel Crist, renuncia a la popularitat i guanya Cristianisme.

La societat és un jurat desassenyat, que escolta només una banda del cas. La justícia sovint arriba massa tard per assegurar un veredicte. La gent que té feina mental per fer no té temps de xafardejar tocant a falses lleis o falsos testimonis. Reconstruir la tímida justícia i posar els fets sobre la faula és la tasca del temps.

Societat i intolerància

La creu és l'emblema central de la història. És l'estel polar de la demostració del guariment Cristià, -la demostració que

destrueix el pecat i la malaltia. Les sectes, que patiren el fuet dels seus predecessors, flagel.lent al seu torn, als qui han passat al davant dels credos imperants.

Foragitem la riquesa, el renom, les organitzacions socials, que no pesen ni una unça a les balances de Déu, i tindrem una visió més clara del Principi. Desfem les capelletes, que la l'honestedat anivelli la riquesa, que el mèrit sigui jutjat segons la saviesa, i tindrem una visió més justa de la humanitat.

Visió justa de la humanitat

L'home injust no governa pas el seu veí íntegre. Entenguem bé que reeixir en l'error és patir desfeta a la Veritat. La divisa de la Ciència Cristiana és aquesta paraula de la Bíblia: “que l'injust abandoni el mal camin, i el dolent les seves intencions.”

Per a determinar el nostre progrés, hem de saber on són els nostres afectes i a quin Déu reconeixem i obeïm. Si l'Amor diví se'ns fa més proper, més estimat i més real, vol dir que la materia es va sotmetent a l'Esperit. Els objectius que encalcem i l'esperit que manifestem revelen el nostre punt de vista, i demostren allò que ens fem nostre.

La ment mortal és la seu reconeguda dels motius humans. Afaiçona els conceptes materials i produeix totes les accions discordants del cos. Si l'acció ve de la Ment divina, és harmoniosa. Si ve de l'errònia ment mortal és discordant i fa cap al pecat, a la malaltia i a la mort. Aquestes dues deus oposades no es barregen mai ni a la font d'on ragen ni mentre fan la seva via. De la Ment perfecta en brolla perfecció, puix Déu és Ment. La imperfecta ment mortal emet les seves pròpies semblances, que fan dir a l'home saví, “Tot és vanitat.”

Deus antagòniques

La natura proclama la llei natural i espiritual i l'Amor diví, però la creença humana interpreta malament la natura. Les regions àrtiques, els tròpic assolellats, les muntanyes gegantines, els vents alats, les nuvolades poderoses, les valls ufanoses, les flors festives i els cels gloriosos, -tots són testimonis de la Ment, de la intel.ligència espiritual que reflecteixen. Els apòstols florals són jeroglífics de la Deïtat. Els sols i els planetes ens ensenyen lliçons sublims. Els estels fan la nit formosa, i les fulles que broten es giren de manera natural vers la claror.

Lliçons de la naturalesa

A l'ordre de la Ciència, on el Principi és per sobre del què reflecteix, tot és harmonia sublim. Canvia aquesta afirmació, afigura't que la Ment és governada per la matèria, o que l'Ànima és al cos, i perdràs la nota fonamental de l'ésser i la discordança no s'acabarà mai. La Ment és moviment perpetu. L'esfera n'és el símbol. Les rotacions i les revolucions de l'univers de la Ment no s'aturen mai, són eternes.

Moció perpètua

A mesura que s'escolen els anys, els mortals van vers el bé o vers el mal. Si els mortals no progressen, els revessos del passat s'aniran repetint fins que tota la feina mal feta sigui esborrada o redreçada. Si ara mateix vivim contents fent el mal, haurem d'aprendre a avorrir-lo. Si actualment vivim contents gandulejant, ens n'haurem de fastiguejar. Enrecorda't que la humanitat ha de quedar convençuda, un dia o altre, pel patiment o per la Ciència, de l'error que s'ha de vèncer.

Exigència de progrés

Mirant de desfer els errors dels sentits, cal pagar del tot i fidelment fins al darrer ral, fins que tot l'error quedi somtés a la Veritat. El mètode diví de fer pagar el preu del pecat implica esclarir els nostres embulls, i aprendre per experiència a destriar els sentits, de l'Ànima.

1 “El Senyor castiga el qui estima.” El qui coneix la voluntat de Déu o les exigències de la Ciència divina i les obeeïx pateix
3 l'hostilitat de l'enveja; i el qui refusa d'obeir Déu, és castigat per l'Amor.

Els tresors dels sentits s'amunteguen “allà on les arnes i el
6 rovell se'ls mengen.” La mortalitat n'és el fat. El pecat s'hi esmuny, i se n'emporta les joies fugisseres. Els afectes de l'home sensual són tan imaginaris, capissers i irreals com els
9 seus plaers. La falsia, l'enveja, la hipocresia, la malícia, l'odi, la revenja i tota la parentela furten els tresors de la Veritat. Despullat del tot, quin espectacle tan llastimós és el pecat!!

El fat atziac del pecat

12 La Bíblia ens ensenya que el cos és transformat pel renovellament de l'Esperit. Suprimeix el sentit espiritual de les Escriptures, i la Bíblia no pot fer més pels mortals que els
15 raigs de lluna per a fondre un riu glaçat. L'error dels temps és pregar sense pràctica.

L'Esperit transforma

La substància de tota devoció és la reflexió i la demostració
18 de l'Amor diví, guarint la malaltia i destruint el pecat. El nostre Mestre digué, “Si m'estimes, guarda els meus manaments.”

El nostre objectiu, un pas més enllà de la fe, hauria de ser
21 trobar les empremtes de la Veritat, el camí de la salut i de la santedat. Hauríem de maldar per atènyer les altures de l'Horeb on Déu es revela; i la pedra cantonera de tot edifici
24 espiritual és la puresa. El baptisme de l'Esperit, que neteja el cos de totes les impureses de la carn, significa que els qui tenen el cor pur veuen Déu i s'apropen a la Vida espiritual i a
27 la seva demostració.

Li és “més senzill a un camell de passar pel forat d'una agulla,” que no pas a les creences pecaminoses d'entrar al

regne del cel, l'harmonia eterna. És pel penediment, pel babtisme espiritual i per la regeneració, que els mortals es despullen de les seves creences materials i de la seva falsa individualitat. Arribarà l'hora que "tots Em coneixeran (a Mi, Déu), des del més menut fins al més gran." Negar les pretensions de la matèria és un gran pas vers les joies de l'Esperit, vers la llibertat humana i el triomf final sobre el cos.

Baptisme espiritual

Només hi ha un camí que mena al cel, a l'harmonia, i el Crist, a la Ciència divina, ens l'ensenya. És no conèixer cap altra realitat -no tenir cap altra consciència de vida- que el bé, Déu i la seva reflexió, i enlairar-nos per sobre dels pretesos patiments i plaers dels sentits.

L'única via

L'amor de si mateix és més opac que un cos sòlid. Obeint pacientment un Déu pacient, treballem per a fondre amb el solvent universal de l'amor l'error adamantí, -la voluntat personal, la justificació i l'amor de si mateix- que fa la guerra a l'espiritualitat i que és la llei del pecat i de la mort.

La túnica de la Vida és la Veritat. Segons la Bíblia, els fets de l'ésser són generalment malentesos, puix està escrit: "Es reparteixen els meus vestits, i es fan a sort la meva túnica." La Ciència divina de l'home és un sol teixit harmoniós sense costures ni estrips. La simple especulació o la superstició no es fan seves cap part de la túnica divina, mentre que, la inspiració restitueix íntegrament el mantell de la justícia Crística.

Vestits repartits

Les fites indicadores de la Ciència divina assenyalen el camí que el nostre Mestre fressà, i exigeixen dels Cristians la demostració que Ell féu en lloc de simples professions de fe. Al món, li podem amagar la nostra ignorància espiritual, però

no podrem reeixir mai a la Ciència i la demostració del bé espiritual de mà de la ignorància o la hipocresia.

L'Amor diví que féu inofensiva la serp verinosa, que deslliurà els homes de l'oli bullent, de la fornal xardosa, de la gola dels lleons, pot guarir els malalts a tots els temps i triomfar sobre el pecat i sobre la mort. Coronà les demostracions de Jesús d'un poder i d'un amor incommparables. Però la mateixa "Ment que hi havia en Crist Jesús" ha d'anar sempre de bracet de la lletra de la Ciència per a confirmar i repetir les antigues demostracions dels profetes i dels apòstols. El fet que aquestes meravelles no es repeteixin més sovint avui en dia, no és tant per manca de desig, com per manca de creixement espiritual.

Miracles antics i moderns

L'argila no pot replicar al terrissaire. El cap no ens diu que està marejat, ni el cor que està malalt, ni els pulmons que es consumeixin, ni les cames que ranquegen. Si aquestes informacions són transmeses, és la ment mortal que les transmet. Ni la Ment immortal i infal.lible ni la matèria, el substrat inanimat de la ment mortal, poden telegrafiar aquests missatges, puix els ulls de Déu "són massa purs per a contemplar la iniquitat." i la matèria no té ni intel.ligència ni sensació.

Telegrafia mental

La Veritat no té consciència de l'error. L'Amor no té cap noció de l'odi. La Vida no va de bracet de la mort. La Veritat, la Vida i l'Amor són una llei d'anorreament de tot el que els hi és dissemblant, perquè no expressen res tret de Déu.

Anorreament de l'error

La malaltia, el pecat i la mort no són els fruits de la Vida. Són inharmonies que la Veritat destrueix. La perfecció no anima la imperfecció. Puix Déu és bo i la font de tot ésser, no

crea la deformitat moral ni física; aquest desfigurament, doncs, no és real, ans il.lusòri, el miratge de l'error. La Ciència divina revela aquests grans fets. Sobre aquesta base Jesús demostrà la Vida, no esfereint-se mai de cap mena d'error, ni obeint-lo mai.

Deformitat i perfecció

Si tots els nostres conceptes de l'home tinguessin per base allò que veiem entre el bréssol i la tomba, la felicitat i la bonesa no hi farien estada, i els cucs li furtarien la carn; però Pau escriu: “La llei de l'Esperit de Vida en Crist Jesús m'ha alliberat de la llei del pecat i de la mort.”

L'home que passa pel naixement, la maduresa i el decandiment és com les bèsties i els vegetals, -sotmés a la llei de la descomposició. Si l'home fos pols als seus primers estadis d'existència, podríem admetre la hipòtesi que finalment torna a la seva condició primitiva; però l'home no ha estat mai ni més ni menys que l'home.

L'home no és mai menys que home

Si l'home pampallugueja fins esblamar-se a la mort o passa d'una gambada de la matèria a l'ésser, hi ha d'haver un moment que Déu es queda sense la Seva manifestació sencera, -un moment que no hi ha la plena reflexió de la Ment infinita.

L'home a la Ciència no és ni jove ni vell. No neix ni es mor. No és una bèstia, ni un vegetal ni una ment migratòria. No passa de la matèria a la Ment, de mortal a immortal, del mal al bé o del bé al mal. Aquesta mena de concepcions ens aboquen de cap a les tenebres i al dogma. Fins i tot la poesia d'en Shakespeare pinta la vellesa amb els trets de la infantesa, de la impotència i del decandiment, en lloc d'assignar-li a l'home la grandesa eterna i la immortalitat del desenvolupament, del poder i del prestigi.

L'home no evoluciona

L'error de pensar que ens fem vells, i els avantatges de destruir aquesta creença il.lusòria, són il.lustrats en un article basat sobre la història d'una dona anglesa publicat a la revista mèdica londinenca *Lancet.*

Havent patit un desengany amorós quan era jove, aquesta dona perdé el seny i la consciència del pas del temps. Pensant-se que encara vivia a l'hora que la separà del seu amant, sense comptar els anys que passaven, cada dia es plantava dreta davant la finestra esperant el seu promés. Mercès a aquest estat mental, va romandre jove. Sense consciència del temps, literalment no es féu vella. Uns viatgers americans la veieren quan tenia setanta-quatre anys, i es pensaren que era una noia jove. No tenia ni rebrecs a la pell ni cabells grisos, la joventut li enrogia gentilment el front i les galtes. Quan hom preguntà als qui no sabien la seva història quina edat li feien, contestaren que no devia arribar als vint anys.

Joventut perpètua

Aquest cas de joventut ben preservada ens forneix una clau útil, que un Franklin podria explotar amb més certesa que no tenia quan féu baixar dels núvols els llampecs enamorats. Els anys no la van envellir, perquè no tenia cap consciència del temps que s'escolava ni mai pensà que es fes vella. Creient-se que era jove, el seu cos manifestà la influència d'aquesta creença. No podia envellir mentre es creia jove, puix l'estat mental governa el físic.

Les impossibilitats no passen mai. Un sol cas com el precedent demostra que es pot ser jove a setanta-quatre anys; i el moll de l'os d'aquest exemple fa palès que la vellesa no està determinada per la llei, ni és un imperatiu de la naturalesa, ans una il.lusió.

L'infinit no començà mai ni s'acabarà mai. La Ment i les

seves formacions no poden ser mai anorreades. L'home no és un pèndol, gronxant-se entre el bé i el mal, la joia i el marriment, la malaltia i la salut, la vida i la mort. La Vida i les seves facultats no es mesuren pels calendaris. Allò que és perfecte i immortal és la semblança eterna del seu Creador. L'home no és de cap manera un germen material enlairant-se des de la imperfecció i maldant d'abastar l'Esperit més enllà del seu origen. El rierol no pot córrer més amunt que la seva deu.

L'home reflecteix Déu

Mesurar la vida pels anys solars furta la joventut i fa lletja la vellesa. El sol radiant de la virtut i la veritat coexisteixen amb l'ésser. L'estat de perfecta maduresa n'és el seu migjorn etern, que cap sol ponent pot enfosquir. A mesura que el sentit físic i material, l'efímer sentit de la bellesa, es fon, l'esplendor de l'Esperit hauria de despuntar sobre els sentits encantats, amb glòries resplendents i indestructibles.

No parlis mai de l'edat. Les dades cronològiques no són part de la vasta eternitat. Els registres de naixement i de mort són conspiracions contra l'home i la dona. Si no fos per l'error de mesurar i limitar tot allò que és bo i bell, l'home gaudiria d'una vida de més de setanta anys conservant tot el seu tremp, la seva joventut i la seva promesa. L'home governat per la Ment immortal, sempre és bell i sublim. Cada any que passa desplega més saviesa, més bellesa i més santedat.

Registres indesitjables

La vida és eterna. Hauríem de reconèixer aquest fet i començar a fer-ne la demostració. La Vida i la bonesa són immortals. Que la bellesa, la vitalitat i la continuïtat, doncs, més que no pas pas la vellesa i el decandiment afaiçonin la nostra visió de l'existència.

Veritable vida eterna

Les creences agudes i cròniques reprodueixen les seves

pròpies característiques. La creença aguda de vida física arriba a una edat avançada, i no és tan atziaga com la creença crònica.

Ulls i dents noves

Jo he vist a la vellesa rescabalar-se-li dos dels elements que havia perdut, la visió i les dents. Vaig conèixer una dona de vuitanta-cinc anys que hi tornà a veure. Una altra, als noranta, li tornaren a sortir dents, ullals, i un queixal. Un home de seixanta anys tenia totes les dents de baix i de dalt, sense ni una de corcada.

Bellesa eterna

La bellesa, igual que la veritat, és eterna; però la bellesa de les coses materials passa, efímera i fugissera com la creença mortal. Els costums, l'educació i la moda afaiçonen el raser transitori dels mortals. La immortalitat, allerada de vellesa o de decandiment, té una glòria pròpia, l'esplendor de l'Ànima. Els homes i les dones immortals, afaiçonats per la Ment perfecta, i reflectint aquestes concepcions més elevades de bellesa, que trascendeixen tot sentit material, són models del sentit espiritual.

La bellesa divina

L'encís i la gràcia són independents de la matèria. L'ésser posseeix les seves pròpies qualitats abans de ser copsades humanament. La bellesa és una qualitat de la vida, que sojorna per sempre a la Ment eterna i reflecteix els encisos de la Seva bonesa en expressió, forma, figura i color. És l'Amor que acoloreix els pètals d'una varietat infinita de tonalitats, que espurneja al tebi raig de sol, que vincla el núvol amb l'arc de la bellesa, que guarneix la nit de joies estelars, i que abilla la terra de bellesa.

Els embelliments personals són pobres substituts dels encisos de l'ésser, que resplendents i eterns, eclipsen la vellesa i el decandiment.

El secret de la bellesa és no tenir tantes creences il.lusòries i més Ànima, és enfugir-se de la creença del

patiment i plaer corporals arrecerant-se dins la calma immutable, i la gloriosa llibertat de l'harmonia espiritual.

L'Amor no perd mai de vista la bellesa. La seva aura reposa sobre el seu objecte. Hom s'esbalaeix que un amic pugui semblar mai altrament que bell. Els homes i les dones d'edat madura i de més experiència haurien de pervenir a la salut i la immortalitat en lloc d'enfonsar-se dins les tenebres i la melanconia. La Ment immortal nodreix el cos de joventut i bellesa celestials, fornint-li belles imatges de pensament i destruint els mals dels sentits que cada dia ens acosten més a la tomba.

El dot de l'Amor

L'escultor gira l'esguard del marbre vers el seu model per a perfeccionar la seva creació. Tots som escultors, treballant formes diverses, afaiçonant i cisellant el pensament. Quin model hi té al davant la ment mortal? És la imperfecció, la joia, el marriment, el pecat, el patiment? Has acceptat el model mortal? El reprodueixes? Aleshores a la teva obra estàs obsessionat per escultors indignes i formes repulsives. No en sents a parlar, a tota la humanitat, del model imperfecte? El món te'l posa davant del nas contínuament. I en resulta que et fas propens a copiar aquests sistemes d'ordre inferior, a limitar la teva tasca vital, i adoptar a la teva experiència el traç escairat i la deformitat dels models materials.

Escultura mental

Per a posar-hi remei, primer hem de girar l'esguard vers la bona direcció, i tot seguit, fer-hi via. Hem d'afaiçonar models perfectes al nostre pensament i contemplar-los constantment, altrament no arribarem mai a reproduir-los en vides nobles i sublims. Que la bonesa, la generositat, la misericòrdia, la justícia, la salut, la santedat, l'amor -el reialme de Déu- regnin dins nostre, i el pecat, la malaltia i la mort minvaran fins que finalment es fondran del tot.

Models perfectes

Acceptem la Ciència, renunciem a totes les teories fundades sobre el testimoni dels sentits, deixem de banda els models imperfectes i els ideals il.lusoris; i tinguem així un sol Déu, una sola Ment, i que sigui perfecta, produint els Seus propis models d'excel.lència.

Identitat renovellada

Que es revelin "l'home i la dona" de la creació de Déu. Sentim la divina energia de l'Esperit, que ens mena al renovellament de la vida i no reconeix cap poder mortal ni material que pugui destruir. Fem festa d'estar sotmesos als "poders divins que són." Aquesta és la veritable Ciència de l'ésser. Qualsevol altra teoria de la Vida o de Déu, és delusòria i mitològica.

La Ment no és l'autora de la matèria, i el creador de les idees no és el creador de les il.lusions. O bé no hi ha omnipotència, o bé l'omnipotència és l'únic poder. Déu és l'infinit, i la infinitat no començà mai, no s'acabarà mai, i no abasta res que sigui dissemblant de Déu. D'on ve, doncs, la matèria sense ànima?

Com el Crist, la Vida és "la mateixa ahir, avui i per sempre." L'organització i el temps no tenen cap relació amb la Vida. Dius, "Aquesta nit he sommiat." Quin desencert! El "Jo" és Esperit. Déu no s'embalteix mai, i la Seva semblança no sommia mai. Els mortals són els Adams sommiadors.

Somnis il.lusoris

El son i l'apatia són fases del somni que ens diu que la vida, la substància i la intel.ligència són materials. El somni nocturn dels mortals és, de vegades, més a prop dels fets de l'ésser que els seus pensaments quan estan desperts. Aquest somni nocturn no va de bracet de tants elements materials. Es desempallega d'alguns grillons materials. No arriba al cel, però fa més etèries les seves voleiades terrenes.

L'home és el reflex de l'Ànima. És ben bé l'oposat de la sensació material, i només hi ha un Ego. La fallem de mig a

mig quan de l'Ànima en fem moltes ànimes, quan de la Ment en fem moltes ments, i ens pensem que l'error és ment, tot seguit que la ment és a la matèria i que la matèria és una legisladora, que la inintel.ligència pot actuar com la intel.ligència i que la mortalitat pot ser la matriu de la immortalitat.

Disbarats filosófics

L'existència mortal és un somni; l'existència mortal no té entitat real, i tanmateix diu "Jo sóc." L'Esperit és l'Ego que no sommia mai, ans ho capeix tot; que no s'erra mai, i és sempre conscient; que mai no creu, ans sap; que no és mai nat ni es mor mai. L'home espiritual és la semblança d'aquest Ego. L'home no és Déu, però com un raig de llum que ve del sol, l'home, l'emanació de Déu, reflecteix Déu.

L'Esperit l'únic Ego

El cos i la ment mortal són un, i d'aquesta entitat en diem home; però un mortal no és pas l'home, puix l'home és immortal. De nit mentre somnia, un mortal pot estar lassat o angoixat, pot gaudir o patir. Quan el somni s'esvaeix, el mortal s'adona que no experimenta cap sensació del somni. Per l'observador, el cos reposa indiferent, tranquil i insensible, i la ment sembla que no hi sigui.

L'existència mortal, un somni

I ara, jo et pregunto, hi ha més realitat al somni diürn de l'existència mortal que al somni nocturn? No n'hi pot haver, puix allò que sembla un home mortal només és un somni mortal. Foragita la ment mortal, i la matèria no té més sensació quan es manifesta com un home que quan es manifesta com un arbre. Però l'home espiritual i real, és immortal.

Sobre aquest escenari de l'existència, la dansa de la ment mortal no s'atura mai. Com volves de neu, els pensaments mortals s'empaiten els uns als altres, i cauen dolçament a terra. La Ciència revela que la Vida no és a mercè de la mort, i la Ciència no admet que la felicitat sigui mai la joguina de les circumstàncies.

L'error no és real, no és doncs més imperatiu quan cuita, afanyant-se, vers la seva pròpia destrucció. La pretesa creença de la ment mortal manifestant-se com un furòncol no hauria de fer-se més punyent abans de supurar, ni una febrada hauria d'anar a més abans de fondre's.

L'error s'autodestrueix

La feredat és tan gran a certs estadis de la creença mortal que empeny la creença vers noves vies. Al miratge de la mort, els mortals es desvetllen adonant-se de dos fets: (1) que no són morts; (2) que simplement han travessat el llindar d'una nova creença. És justament així que la Veritat demostra el no res de l'error. La malaltia, igual que el pecat, és un error que només el Crist, la Veritat, pot destruir.

El miratge de la mort

Hem d'aprendre com el gènere humà governa el cos, -si és per la fe en la higiene, els medicaments o la força de voluntat. Hauríem d'aprendre si governa el cos per la creença que la malaltia i la mort, el pecat i el perdó són inevitables, o si el governa per la comprensió més enlairada del fet que la Ment divina ens fa perfectes, actua sobre aquesta pretesa ment humana de mà de la veritat, mena la ment humana a renunciar a tot error, i a reconèixer que la Ment divina és l'única Ment, i la guaridora del pecat, de la malaltia i de la mort. Aquest procés de comprensió espiritual més enlairat refina la humanitat fins que l'error desapareix, i no hi queda res que es mereixi perir o ser punit.

Desaparició de la ment mortal

La ignorància, igual que el mal fet a gratcient, no és Ciència. La ignorància s'ha de reconèixer i esmenar abans de poder assolir l'harmonia. Les creences inharmòniques, que desfalquen la Ment, anomenant-la matèria, i deïfiquen els seus propis conceptes, s'empresonen dins del què elles

Ignorància espiritual

mateixes creen. Fan la guerra a la Ciència, i com digué el nostre Mestre, “Si un regne es divideix i lluita contra si mateix, no es pot aguantar dret.”

La ignorància humana de la Ment i de les energies regeneradores de la Veritat és l'única causa de l'escepticisme pel què fa a la patologia i la teologia de la Ciència Cristiana.

Reconeixement de l'home etern

Quan les falses creences humanes s'adonen, ni que sigui només una mica, de la seva pròpia falsia, es comencen a esvair. El coneixement de l'error i de la seva manera de fer ha de precedir aquesta comprensió de la Veritat que destrueix l'error, fins que tot l'error mortal i material finalment es fongui, i hom entengui i reconegui la veritat eterna, que l'home creat per l'Esperit i de l'Esperit, és la veritable semblança del seu Creador.

La falsa evidència del sentit material contrasta de manera colpidora amb el testimoni de l'Esperit. El sentit material alça la veu amb urc, com si fos real, i diu:

Testimoni dels sentits

Sóc del tot deshonest, i ningú no ho sap. Puc engalipar, dir falòrnies, cometre adulteri, furtar, assassinar, i no em deixo veure mercès a la hipocresia del meu llenguatge melós. De tendències animals, de sentiments enganyosos, d'intencions fraudulentes, compto fer de la meva curta vida, un dia de festa. Que n'és de bonic el pecat! Com reïx el pecat, allà mateix on els bons propòsits es fan esperar! El món és el meu regne. Sec entronitzat sobre l'esplendor de la matèria. Però una patacada, un accident, la llei de Déu, poden anorrear la meva pau a qualsevol moment, puix totes les meves imaginades joies són fatals. Com la lava que brolla, m'esplaio, però només per a enfonsar-me dins la desesperança, i llueixo de l'esclat d'un foc que es consumeix.

L'Esperit, lliurant un testimoni oposat, diu:

Jo sóc Esperit. L'home de sentits espirituals, és la meva

semblaça. Reflecteix la intel.ligència infinita, puix Jo sóc la Infinitat. La bellesa de la santedat, la perfecció de l'ésser, la glòria immortal, totes són Meves, puix Jo sóc Déu. Jo faig l'home immortal, puix sóc la Veritat. Jo abraço i imparteixo tota benaurança, puix sóc l'Amor. Jo dono la vida, sense començament i sense fi, puix sóc la Vida. Sóc suprem i ho dono tot, puix sóc la Ment. Sóc la substància de tot, perquè JO SÓC EL QUE SÓC.

Testimoni de l'Anima

Tant de bo, estimat lector, et meni a capir els teus drets divins, l'harmonia que el cel et dóna; tant de bo, en llegir, t'adonis que, fora de l'erroni sentit mortal i material, que no és pas poder, no hi ha cap causa que et pugui fer emmalaltir o pecar, i tant de bo facis via per a vèncer aquest fals sentit. Reconeixent la falsia d'aquest pretès sentit material pots reivindicar el teu dret de vèncer la creença del pecat, de la malaltia o de la mort.

Prerrogativa otorgada pel cel

Si et creus el mal i en fas a gratcient, de cop, pots canviar la teva via i fer el bé. La matèria no pot oposar-se de cap manera al maldar honest contra el pecat o la malaltia, puix la matèria és inerta, sense ment. Si et penses que estàs malalt, també pots canviar aquesta creença i aquesta acció erròneia sense que el cos hi digui ni piu.

Hom pot fer el bé

No et creguis que hi hagi cap pretesa necessitat de pecar, d'estar malalt o de morir sabent (com hauries de saber) que Déu no exigeix mai l'obediència d'una pretesa llei material, puix aquesta llei no existeix. La creença del pecat i de la mort és destruïda per la llei de Déu, que és la llei de la Vida i no de la mort, de l'harmonia i no de la discordança, de l'Esperit i no de la carn.

La injunció divina, “Sigues perfecte,” és científica, i és

indispensable de fer les passes humanes que menen a la perfecció. Són conseqüents els qui, vetllant i pregant, poden "córrer sense lassar-se, ... caminar sense defallir," els qui pervenen ràpidament al bé i hi romanen, o que hi arriben de mica en mica i no es deixen blegar pel desencoratjament. Déu exigeix la perfecció, però no fins que la contesa entre l'Esperit i la carn s'ha lliurat i s'ha guanyat. No és raonable menystenir el menjar, el beure i el vestir-se materialment abans d'haver atès, pas a pas, els fets espirituals de l'existència. Quan esperem pacientment en Déu i cerquem la Veritat amb dretura, Ell ens assenyala el camí. Els mortals imperfectes copsen lentament l'objectiu darrer de la perfecció espiritual, però ja és molt *començar* bé i continuar la lluita per a treure l'entrellat, per la demostració, del gran problema de l'ésser.

Paciència i perfecció final

A les èpoques sensuals, pot ser que no assolim la Ciència Cristiana absoluta abans de passar pel canvi anomenat mort, puix no tenim el poder de demostrar allò que no capim. Però cal que el jo humà sigui evangelitzat. Déu ens demana avui, d'acceptar aquesta tasca amb amor, de deixar enrera tan de pressa com poguem la materialitat, i de treballar a nivell espiritual, que és el que determina la manifestació externa i real.

Si t'aventures sobre les encalmades aigües de l'error i t'hi avens, què hi ha que les pugui destorbar? Què hi ha que li llevi la careta a l'error?

Si empenys la teva barca sobre les sempre remenades, però saludables aigues de la veritat, hi trobaràs temporals. El bé que facis, serà bescantat. Aquesta és la creu. Agafa-la i carrega-te-la, puix és mercès a la creu que guanyaràs i portaràs la corona. Peregrí a la terra, la teva llar és al cel; estranger, tu ets l'hoste de Déu.

La creu i la corona